

Endvidere fremsætter jeg et *Forslag til midlertidig Lov om offentlige Auktioner, der ikke er Tvangsauktioner*. Det gaar ud paa, at ogsaa efter Retsplejelovens Ikrafttræden skal disse Auktioner, indtil man faar en definitiv Ordning af dette Forhold, besørger af de samme Embedsmænd, som besørger Tvangsauktionerne. De nævnte Auktioner omhandles ikke i Retsplejloven, fordi saadanne Auktioner ikke er judicielle Handlinger, men i Øjeblikket foretages baade Tvangsauktioner og frivillige Auktioner af samme Embedsmand. Dette Lovforslag drejer sig som sagt kun om en midlertidig Foranstaltning, indtil vi faar dette Forhold endelig ordnet. Det er meget muligt, at det kan naas inden den 1. Oktober 1916, naar Retsplejloven træder i Kraft, men for at der ikke skal være noget Hul i Bygningen saa længe, fremkommer dette Forslag.

Jeg skal i høj Grad anbefale, at disse Lovforslag gennemføres, saaledes at vi kommer ud af den Tilstand, vi i Øjeblikket befinder os i, hvor vi har en Lov om Rettens Pleje, som er vedtaget af Rigsdagen, stadfæstet af Kongen og indrykket i Lovtidenden, men dog ikke er en virkelig Lov. Jeg indrømmer naturligvis, at denne Lov kunde trænge til Forandringer paa forskellige Punkter, det skal jeg være den første til at erkende. Jeg har jo imidlertid ikke været med til at skabe dette Lovværk, hvilket jeg for saa vidt naturligvis maa beklage, det laa færdigt som Lov, den Gang jeg tiltraadte mit høje Embede, og jeg har fundet, at det var min Pligt at søge at føre denne Lov ud i Livet. Jeg tror, der vil være vundet ganske overordentlig meget derved. Men netop fordi jeg har paataget mig denne Opgave, foreslaar jeg ingen Ændringer i Loven, da jeg tror, at det vilde lægge Sten i Vejen for Lovens Gennemførelse. Nu maa vi se at naa til, at denne Lov kan træde i Kraft; de Ændringer, der kan være ønskelige, tror jeg, man let bagefter vil kunne faa gennemført. Men kaster man det bort, man har vundet, og stiller sig paa bar Bund, tror jeg, det vil have lange Udsigter med at faa gennemført en Retsplejereform her i Landet. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa hele denne Sags Historie, hvor fristende det end kunde være; jeg vil blot minde om, at det jo er en delvis Opfyldelse af Juni-Grundlovens Bestemmelser, her er Tale om. Juni-Grundloven er jo for længst sunket i Grus, og en anden Grundlov er kommet i dens Sted; nu er det høje Ting i Begreb med at sætte en ny Grundlov i Juli-Grundlovens Sted, saa nu vilde det ogsaa være paa Tide

at opfylde Juni-Grundlovens Bestemmelse om en anden Retsplejeordning her i Landet. Jeg skal kun minde om en Ting i den Historie, som denne Lov har haft, det er den Betænkning, som blev afgivet af Folketingsudvalget den 23. Januar 1863. Der staar følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Regeringen har ved allerede i Aar at forelægge et Udkast om Reformer i Strafferetsplejen med Redebonhed og Velvillie imødekommet det Ønske, der saaledes blev udtalt. Der er herved gjort et stort Skridt til at udvikle og befæste Grundloven, der ikke kan siges at være fuldstændig gennemført, saa længe den bebudede Reform i Retsplejen — der har en saa indgribende Betydning for den personlige Frihed, for Udviklingen af det statsborgerlige Liv, for Befæstelsen af Tilliden til Domstolene, for Udbredelsen af Agtelse for Loven og Nidkærlighed for at opretholde den — ikke er bleven gennemført”. Man mente ikke den Gang, at Juni-Grundloven endnu virkelig var blevet gennemført, før man naaede til at opfylde dens Løfte paa dette Omraade. Juni-Grundloven er ophævet, Juli-Grundloven er ved at synge paa sit sidste Vers; jeg vil da haabe, at man kan opfylde de Løfteparagraffer, man paa dette Punkt har sat ind i Juni-Grundloven, og som vi er naaede et stort Skridt frem imod; det Skridt, der mangler, haaber jeg ogsaa maa komme.

Dernæst skal jeg fremsætte det sædvanlige *Lovforslag om Vederlag for Kontorudgifter til forskellige Retsbetjentembeder*. Det omfatter i Aar 27 Embeder; den samlede Forhøjelse andrager 21,865 Kr. Lovforslaget er udarbejdet efter de sædvanlige Principper, jeg maa vistnok tilføje, desværre ogsaa for saa vidt angaar Befordringsgodtgørelse, idet de Undersøgelser, der er foretagne, og det Samarbejde, der har været mellem de forskellige Ministerier om en Ændring paa dette Omraade, endnu ikke er bragt til en endelig Afslutning. Da denne Sag var til anden Behandling i Fjor, blev der fra forskellige ærede Medlemmers Side udtalt Ønsket om, at der maatte blive givet noget højere Løn til de lavestlønnede Underdommerembeder. Denne Tanke har Ministeriet under Overvejelse, og jeg haaber snart at kunne fremsætte et Lovforslag til Opfyldelse af dette Ønske — saa maa Rigsdagen tage sin Beslutning om, hvorvidt den vil gaa med til det eller ikke, men det er altsaa en Sag, som ikke er definitivt afgjort endnu.

Dernæst har jeg den Ære at fremsætte